

Опаковаме багажа мълчешком. Когато се върнах у дома, Андреа не отговори на поздрава ми, реших да не се превръщам в по-голям идиот, отколкото е належащо, така че също не ѝ говоря. Не искаш? Не е нужно. Това ще е чудесен излет. Тропосваме котката на съседката заедно с пакет гранули, няколко консерви и двуетажна бонбонiera. Взимам душ, но преди да занеса нещата до колата, пак съм изпотен, стана ужасно задушно, навсякъде вони на асфалт, мирише на изгнили плодове от кофите за боклук, дръжката на входната врата е омазнена, перилата са омазнени, вратата на асансьора е залепнала, в асансьора с мен се качва детето на съседите, поздравява високо и после през цялото време ме зяпа с подозрение, от ъгъла на асансьора мята към мен хулигански поглед, през стиснатите зъби изтегля нишката на дъвката. Хрумва ми, че ако сега асансьорът заседне, сигурно ще трябва да обеса това недоносче на дъвката му. У дома малко се чудя, после пак взимам душ и се преобличам. Вадя от камерата две бучки лед и си ги тикам в устата. Андреа най-вероятно чака вече в колата. Слизам долу. Андреа не чака в колата. Сигурно пазарува нещо. Сега чакам аз. Сядам в колата и пускам климатика. Затварям очи и ми се иска да си подремна, но не се получава. Андреа никаква я няма. С ядосване няма да стане, казвам си и се опитвам да не мисля за Андреа и всъщност най-добре е да не мисля за нищо. Зяпам неподвижните корони на дърветата, веднага след нашия блок започва паркът. Минава количка, зад нея жена, спира, бърка в количката, сигурно за детето, продължава нататък. На една пейка седят трима бездомници, двама мъже, жена, смеят се на нещо. Подутите им муцуни се тресат от смях. Мъжът се превива, кикоти се. Нещо ги забавлява, повдигам се малко, но нищо не виждам. След малко се довлича още един. Сочи към земята, кикоти се. Нещо става там. При тях се спират и две циганчета и започват да се хият, пляскат се по голите колене, тичат

около нещо, побутват го, от смях се хващат за голите си корем, вече и през стъклото на колата чувам как пискливо избухват в смях. Нищо не може да се направи, слизам, изправям се срещу задушната пещ, тряскам вратата.

Ясно.

Смеят се на една врана. Враната май нещо се кандилка по земята. Приближавам, но все още не виждам нищо, защото наоколо подскачат циганчетата, пляскат се по гърбовете, кикотят се с тъничък, но някъде надълбоко шлифован смях. А бездомниците дрезгаво се препират за нещо, протягат се за шишето и се смеят, и се смеят, гледайки към враната. Отивам още по-близо и вече разбирам, враната е пияна. Пляска криле по изпонаплютия асфалт, олюлява се и пада, подпира се на клюна си, опитва да се изправи на крака, а заедно с това говори!

– Карррлик – ръръка с кух птичи глас, – Каррррлик...

Също „Дрооообъррррр дрен, ддррррррааа“, но после се спъва и пада, а циганчетата избухват, реват от смях, пищят, босящите хриптят и съскат и изливат вино в крайче на франзела, хвърлят го на враната, а тя се доклатушква и допълзва, кълве, откъсва си хапки и гълта, и пада, а от земята грачи:

– Карррлик...

И още „Пррррроски гъррррди...“, а бездомниците са на седмото небе и реват, и се прегръщат, а циганчетата поставят на коленете си чашка и раздробяват в чашката хляб, и го заливат с ром, и я подават на враната, а тя прекатурва чашката и пъха в нея цялата си глава, и се чува как шари с клюн по пластмасата, и омита хапките с ром, а после вече дори не опитва да стане, лежи с глава в чашката като някакъв изпаднал птичи рицар и така си правя извода, че с нея е свършено, че тия говеда са я убили и понеже и без друго съм стигнал до тях, им се развиквам:

– Вие да не сте се побъркали! Какво ви е направила тая птица, мамка му?!

Смехът стихва, пулят се срещу мен.

– Защо си тикаш гагата? – казва някой, лъхва ме кисел дъх.

– Защо си тикаш гагата? – повтаря едното циганче.

– Струваше ли си така да измъчите животното? – казвам аз, но вече не викам.

– Защо си тикаш гагата? – казва следващият. Богат репертоар.

– Каааарррлик – казва враната от чашката. Ясно.

– Виждаш ли – сочи оръфляка, – виждаш ли? Нищо ѝ няма. Не ни вбесявай, тя идва да смуче с нас доброволно.

– Някой сигурно я е научил, нали така – казвам, но не напълно убеден.

Най-големият и най-фирканият мъжки се изправя и с хриптене и хъркане започва да издава звуци:

– Я виж, приятелче, Карлик ни е другарче, разбираш ли, брато, и той не те интересува, затова не си пъхай носа, ясно ли ти е, връщай се (оригване) в твоя офис, кучко, и ни остави на мира, разбийш ли ме – пак сяда, защото е къоркютук пиан. От устата му започват да излизат някакви ферментирани вихрушки. Заедно с това нещо си мърмори и най-накрая затваря очи и по всяка вероятност заспива. Другите избухват в смях. А аз внезапно усещам как някой ми измъква портфейла от задния джоб на панталоните, мигновено замахвам и хващам циганина за ръката, смях, бездомниците ще се задушат, и момчето цвили, но ми връща портмонето.

– Значи ви е другарче, така ли? А какво ще кажете, ако купя това ваше другарче? А? За литър?

Споглеждат се.

– Става – изстрелва някой мигновено.

– Петнайсе, пич – казва друг, по-хитър.

– Дванайсет – казвам аз.

– Оки – бърза хитрецът.

А някой вече разтребва враната и я бута в кутия от

обувки, опаковат я като в магазин, завързват я с връвчица, на капака пробиват дупчици и ми подават този свой артикул, а аз се изръсвам с дванайсет стотачки и по още двамайсет крони за сладолед на всяка цинга, защото увисват с рев на крачолите ми, и на женската петдесетачка за адаптирано мляко за детето, защото с плач пада в обятията ми. И накрая, когато вече е ясно, че сме приключили, всички се запътват в добро настроение да се натряскат до забрава. Преди да стигна колата, установявам, че – съвсем не разбирам кога, са ми откраднали и слънчевите очила. Отлично, срещу тях можеше да се снабдя с най-малки три натаралянкани врани. Ама карай. В колата вече ме чака Андреа, сега е извърнала глава, но иначе наблюдаваше внимателно моя алъш-вериш и това ме забавлява, повдига ми настроението, защото така ще преодолеем нашето огорчение, любопитството не ти позволява да се сърдиш, нали, миличка? А аз имам хубава историйка, с която да те развеселя още. Само че докато оставям враната на задната седалка, изтраквам малко несръчно, птицата се събужда и през пластмасовата чашка и картонената кутия изкърква:

– Разтвори крака, кучко.

Андреа ме поглежда, без да вярва на очите си.

Купонът приключва.